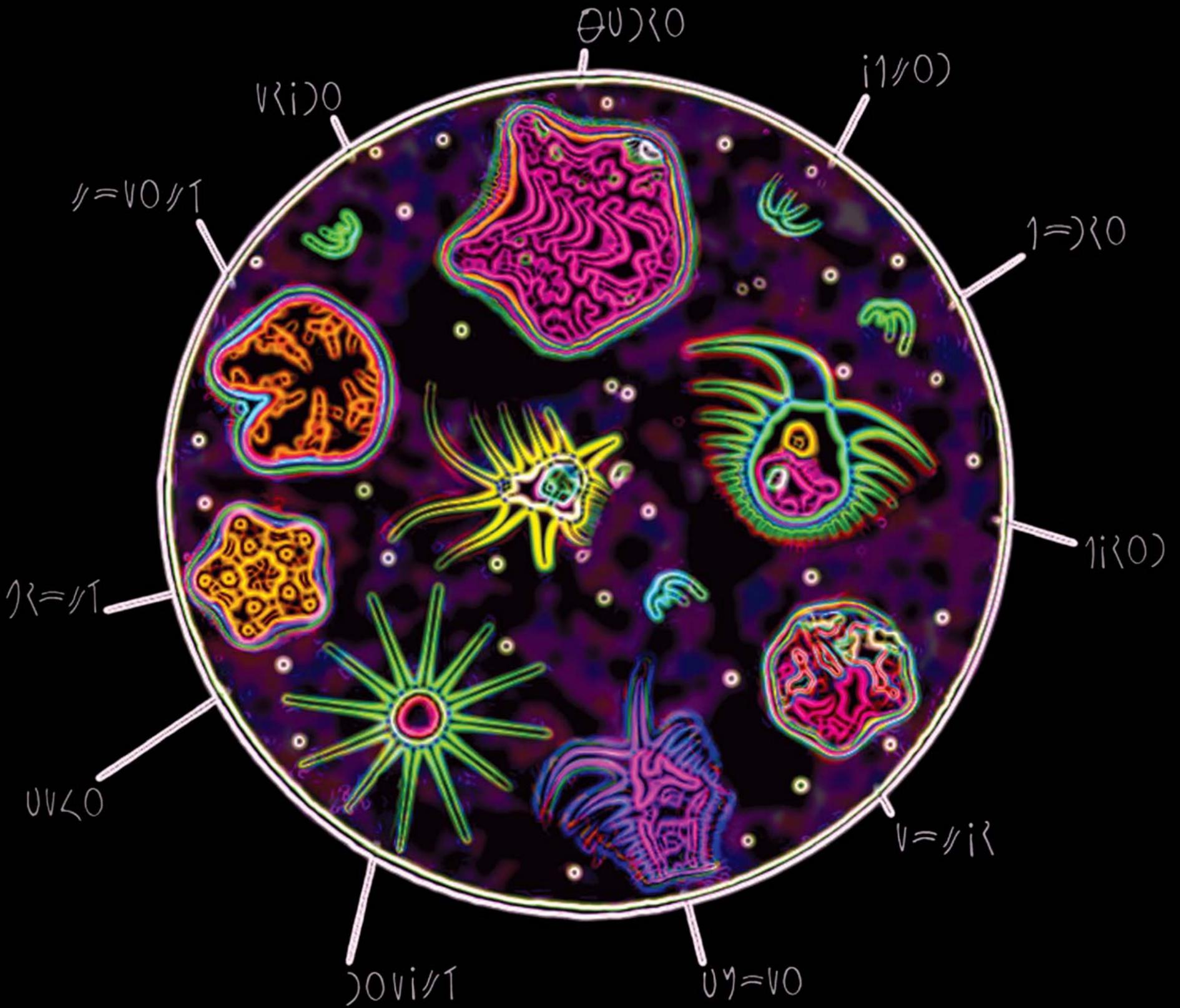

— vida —
STROBE'09 V FESTIVAL DE VIDEO I ART DIGITAL
— origen —

- Presentació -

L'Espai d'Arts Visuals d'Amposta, en el marc del V Festival de Vídeo i Art Digital Strobe'09, presenta una exposició dedicada a l'ancestral i enigmàtic tema dels orígens de la vida. El projecte compta amb la participació dels artistes: Evru, Casey Reas, Joanna Hoffmann, Gerard Gil i el col·lectiu Neuronoise. Creadors que han explorat al llarg de la seva trajectòria aquesta temàtica i que ara han produït o adaptat una obra per a aquesta mostra que hem anomenat **Vida_Origen**.

L'adveniment de la societat del coneixement ha creat un cúmul de sinergies i contaminacions constants entre art i ciència. Les connexions entre aquests territoris estan a l'ordre del dia, els darrers avenços científics en disciplines com la física, la biologia o la química són recurrents punts de partida per a artistes i pensadors. Una de les qüestions més interessants que s'han treballat en

aquests encreuaments entre art i ciència gira al voltant d'una pregunta, gairebé metafísica, que ve dinamitzant un debat constant des de la nit dels temps. Quin és l'origen de la vida? Quins són els factors que intervenen per a que es doni la vida? Quines teories estan vigents avui en dia? Com representem aquest procés? Com afecta aquesta qüestió a la idea que tenim de l'ésser humà i del cosmos?

Arran d'aquestes preguntes s'edifica la mostra **Vida_Origen**, una multi-instal·lació on el visitant es trobarà submergit en un complex d'instal·lacions audiovisuals que es van succeint en diferents punts d'un mateix espai, adequat com a cambra fosca. La fórmula expositiva s'assenta en les possibilitats que dona computeritzar un seguit d'arxius de vídeo, àudio o activar sistemes lumínics en una seqüència temporal. L'exposició té una durada d'uns trenta minuts i funciona com al

cinema amb passis consecutius. Aquesta fórmula cerca un sentit narratiu que convida al visitant a quedar-se "atrapat" dins l'exploració que, des de l'art contemporani i mitjançant noves tecnologies, s'ha elaborat al voltant de les múltiples preguntes i respostes que genera el misteri de l'origen de la vida.

L'exposició s'inaugurarà el 7 de novembre i romandrà oberta fins el 8 de desembre. Anirà complementada d'un espai de reflexió en format de taula rodona i d'una *performance* inaugural. Aquesta producció, que vol viatjar a d'altres museus i centres d'art, aposta per projectar l'Espai d'Arts Visuals d'Amposta com a centre de producció i difusió d'art i pensament contemporani en el mapa nacional i internacional.

- Programa -

INAUGURACIÓ

La inauguració oficial del festival tindrà lloc el dissabte **7 de novembre** al Museu del Montsià. Es farà una presentació pública del projecte **Vida_Origen** per part de les autoritats, els organitzadors i els artistes participants.

18:00h Presentació del projecte **Vida_Origen**. Taula rodona on participen els artistes: Joanna Hoffmann, Evru, Gerard Gil i Neuronoise. Modera: Blai Mesa, curador del projecte.

20:00h Inauguració oficial de la mostra a càrrec de les institucions implicades. Vernissatge.

21:00h Concert audiovisual a càrrec de Neuronoise amb l'espectacle **Mitosis**.

ACTIVITAT

Xerrada **Darwin, 150 anys de l'origen de les espècies**, a càrrec de Jorge Wagensberg, amb motiu de la 14ª edició de la Setmana de la Ciència.

Divendres, **13 de novembre**, a les 20 h. Organitza: Parc Natural del Delta de l'Ebre, Museu Comarcal del Montsià i Fundació Catalana per a la Recerca i la Innovació. Lloc: Sala d'Actes del Museu Comarcal del Montsià.

CRÈDITS

Regidoria de Cultura
Ajuntament d'Amposta
Maria del Mar Panisello i Rodera

Direcció i coordinació
Àlex Farnós
Blai Mesa Rosés
Antònia P. Ripoll

Curadoria
Blai Mesa Rosés

Programari
Hangar Media Lab
Alex Posada

Coordinació tècnica
Montse Vilanova

Muntatge
Lluís Cid
Domènec Barberà
J.A. Garcia Bel

Traduccions
Marta Lahoz i Casarramona

Correcció de textos
Paloma Pontón Merino

Disseny gràfic
Alexandre Ayxendri

Web
Insertnet

Documentació
Films Nomades

Assessorament científic
Mireia Nel-lo i Andreu

STROBE

Museu del Montsià
C/ Gran Capità n° 34
Telf. 977 70 29 54

- Concepte -

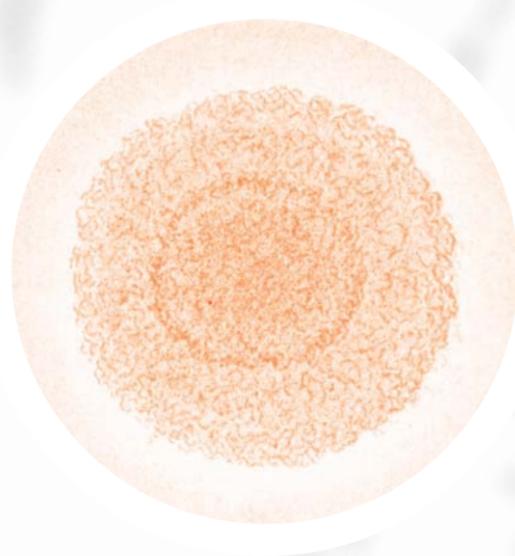
"La vida és plena de secrets, però el més gran d'ells és la vida mateixa"¹

La història dels orígens en les cosmogonies de les diferents cultures narraven com éssers totpoderosos donaven forma al món i a la vida de manera sobrenatural. El fang, l'aigua o el greix són alguns dels elements primigenis que apareixen en molts d'aquests relats de caràcter mitològic. Immersos en el context del pensament teològic, les institucions religioses foren, fins ben entrat el segle XVII², les encarregades de proporcionar i gestionar l'explicació al misteri de l'origen de la vida. No és fins l'any 1665, encara en un estadi iniciàtic del pensament científic, quan Robert Hooke comença a indagar en el comportament dels microorganismes i descobreix la cèl·lula. A partir d'aquí l'estudi del món microscòpic esdevé el punt de partida de les teories que s'aniran desenvolupant en el futur. En aquella època es pensava que la vida s'originava per generació espontània, que de la palla sortien ratolins i dels cadàvers dels animals sortien larves com a conseqüència de la descomposició orgànica de la matèria. Es creia que la vida sorgia per la seva pròpia força, tesi que també va sostenir Aristòtil en el seu moment.

El gran teòric de l'evolució Charles Darwin escriu en una carta a Joseph Dalton, el 1871, que l'espurna original de la vida podria haver començat en un "petit bassal càlid, amb tot tipus de sals fòsfor i d'amoní, amb la presència de llum, calor, electricitat, (...) de manera que es formés un compost proteic llest per patir canvis encara més complexos"³. Un segle més tard, el 1968, Aleksander Oparin, un dels més reconeguts investigadors en la matèria, donava llum a la hipòtesi de l'evolució química. En un medi que ell anomenava la "sopa primigènia" s'haurien desenvolupat, amb la intervenció de l'atzar, estructures moleculars complexes (macromolècules) que serien les protagonistes d'un procés on s'originava matèria viva a partir de combinar molècules no vives.

Actualment, científics com Bruno Vollmert afirmen que aquestes hipòtesis són estadísticament refutables, és a dir, que la probabilitat que es donés aquest salt a nivell macromolecular (ADN) són ínfimes; Vollmert afirma que les probabilitats són inferiors a $1:10^{1000}$ ($1:10^{83}$ són el número d'àtoms que componen l'univers)⁴

A l'actualitat, tots els científics estan d'acord en què la vida es va originar fa aproximadament 3,8 mil milions d'anys i que en el seu origen són fonamentals els

condicionants ambientals a l'hora de plantejar hipòtesis plausibles. També hi ha un ampli consens en els elements químics involucrats i en l'evolució que va experimentar la vida a partir de la formació dels primers éssers unicel·lulars. El misteri segueix residint en el pas fundacional en què de la matèria orgànica es genera matèria viva complexa, és a dir, éssers vius. La incògnita es resol amb l'argument que l'atzar va intervenir de manera inexplicable en el procés d'evolució química natural. És en aquest punt del discurs científic on s'assumeixen les limitacions del mètode empíric i es parla de la necessitat d'entendre que sense la intervenció d'alguns tipus

d'intel·ligència la formació de les primeres macromolècules d'ADN, i posteriorment els éssers vius, són incomprensibles.

L'altra de les grans teories -i sens dubte la més curiosa de totes- es construeix al voltant del concepte de la panspèrmia, acotat per Hermann Richer el 1865. Aquesta planteja que la vida podria tenir un origen extra-planetari, i que mitjançant l'impacte d'algun cometa hauria arribat a la terra on s'hauria preservat, adaptat i finalment evolucionat en un procés de milions i milions d'anys. Al final d'aquest recorregut per les teories científiques que intenten explicar l'origen de la vida queda un espai per a la incògnita. Estem davant d'un dels casos on es pot aplicar la màxima: no sabem allò que no sabem. El nostre instrumental, la nostra capacitat cognitiva, els nostres mètodes d'anàlisi o la irreversibilitat del fenomen estudiat genera un tipus d'"objecte" complex, pelut i entortolligat que un i altre cop s'escapa de ser disseccionat i resolt.

El projecte **Vida_Origen** no pretén fer un seguiment exhaustiu dels diferents posicionaments científics o filosòfics, tampoc pretén posicionar-se en una o altra línia de pensament. El plantejament que inspira la producció aborda el tema a través de tres idees centrals. La primera, oferir al visitant treballs que hagin explorat aquests territoris conceptuals, i hagin resolt representacions audiovisuals potents d'aquesta temàtica. La segona, indagar, des de la llibertat epistèmica que l'art contemporani permet, en els espais de misteri i en les llacunes del coneixement existents, allà on encara es generen els mites de la contemporaneïtat i la representació de l'incognoscible. I finalment, conduir una reflexió i una narració oberta i intel·ligent en el *continuum* que tracen religió, ciència i art vinculats a l'eterna qüestió de l'origen de la vida.

/ Blai Mesa Rosés

1. Extret de Life matters de Joanna Hoffmann.

2. Hauríem de diferenciar aquí el període hel·lenístic on alguns filòsofs com Anaxàgores o Demòcrit, entre d'altres, havien abordat el tema de manera proto-científica.

3. Extret de la wikipedia a setembre de 2009.

4. Els experiments de Stanley Miller o Joan Oró s'han de considerar a l'hora de sospesar l'argument de Vollmert.

- Gerard Gil Biogènesi -

Instal·lació de vídeo monocanal. 2009 | www.laferida.com

L'origen de la vida és una de les grans preguntes de la ciència que encara estan per resoldre. Sabem que fa 4 bilions d'anys la Terra era un lloc dessolat, amb activitat volcànica, gasos tòxics i impactes de meteorits. I sabem també que fa 3'8 bilions d'anys, en aquest lloc poc acollidor que era el nostre planeta, havia sorgit ja la població de bacteris que evolucionaria fins convertir-se en nosaltres. Els estudis que han intentat desentranyar el secret d'aquest canvi han seguit dues perspectives principals. D'una banda, la perspectiva de dalt cap a baix ha seguit l'estratègia de seguir la pista als nostres ancestres comuns més primitius a través, sobretot, de fòssils i d'evidències químiques de la presència de vida, tals com la proporció entre diferents isòtops de carboni. D'altra banda, la perspectiva de baix cap a dalt ha intentat recrear els escenaris de la terra primitiva, recreant-ne les condicions i mirant d'aconseguir la matèria prima de la vida, és a dir, aminoàcids i proteïnes. Cal, però, tenir en compte la possibilitat que la vida sorgís a causa d'una seqüència d'esdeveniments infinitament improbables. Si fos així, qualsevol intent científic de recrear aquesta gènesi estaria condemnat al fracàs. Però afortunadament és també raonable pensar, i els científics que aborden aquest camp és la perspectiva que trien, que la vida és una conseqüència inevitable de l'evolució de la matèria sota unes determinades condicions.

Thales va ser el primer en formular la importància de l'aigua per al naixement de la vida. De fet, gairebé tots els organismes que coneixem parteixen de cèl·lules per a les quals l'aigua és essencial. Demòcrit, amb la seva teoria atòmica, deia que la vida sorgia de combinar àtoms de terra i àtoms de foc. Aristòtil defensava l'existència d'una força vital, diferent a la resta de forces físiques, que era el motor de la vida. Durant molt temps es va creure en la teoria de la generació espontània i fins i tot alguns "investigadors" van escriure que la recepta per crear ratolins era deixar draps mullats i civada en un pot.

No va ser fins el 1860 que Pasteur va acabar definitivament amb aquestes idees. Avui dia somriem amb supèrbia davant les afirmacions dels nostres avantpassats que pensaven que tot era fet d'aigua, aire, foc i terra, però cal tenir en compte que els antics no feien servir aquestes paraules en el mateix sentit que nosaltres: el foc era una manera de designar l'energia; la terra, els sòlids i l'aire, els gasos. Si revisem les darreres teories científiques al respecte veurem que totes tenen en comú l'afirmació que per tal que sorgeixi la vida calen tres coses: aigua, energia i varietat d'elements químics. És a dir, aigua, foc, terra i aire. No es pot dir que haguem avançat tant. I, de fet, resulta una ironia que totes les teories químiques sobre l'origen de la vida impliquin, en cert sentit, una "generació espontània".

Primer Darwin i un segle més tard Oparin van desenvolupar la idea de la "sopa primigènia", però no serà fins el 1952 quan en el famós experiment de Miller-Urey, s'aconsegueix formar aminoàcids a partir d'una recreació al laboratori de les condicions de la Terra primitiva a base de gasos, aigua, calor i impulsos elèctrics. Durant molt temps, la hipòtesi de Miller-Urey, que la vida va sorgir a la superfície dels oceans, va dominar el panorama de la recerca sobre els orígens, però en els darrers anys, nombroses noves teories han aparegut amb noves dades experimentals que semblen recolzar-les. Des de les teories Jack Corliss o Günter Wächterhäuser que defensen que la vida va originar-se lluny de la superfície, a les profunditats marines, sotmeses a activitat volcànica, passant per les teories de científics com Graham Cairns-Smith o John Desmond Bernal, que apunten el paper primordial de les argiles per al desenvolupament de la vida, fins a les teories d'Allan Hills que defensen que la vida probablement va originar-se a Mart abans que a la Terra i va arribar aquí a través de meteorits.

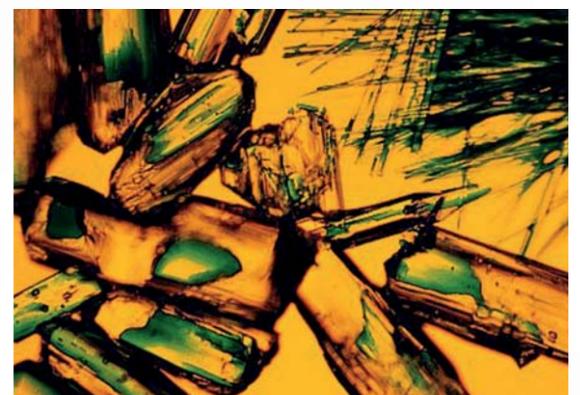
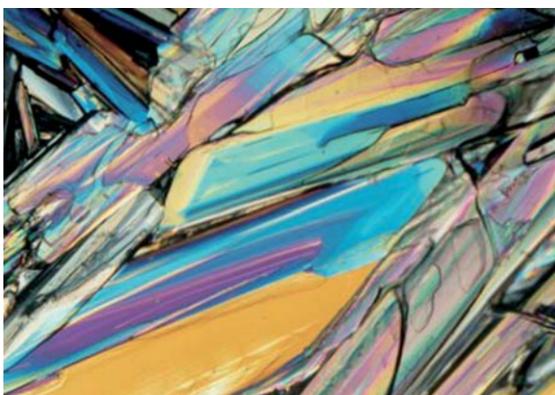
Sigui com sigui, és ben poc encara el que sabem. Ignorem si el metabolisme va

desenvolupar-se abans o després que la genètica, la capacitat d'autoreplicar-se, o si bé ambdós van evolucionar al mateix temps. Ignorem com es va produir la síntesi, selecció, concentració i encapsulació d'elements necessària per al naixement de la vida unicel·lular.

Biogènesi és una aproximació poètica a un dels temes més controvertits de la ciència: l'origen de la vida. Per fer-ho ens centrem en la qüestió de si la matèria, sotmesa a energia, té tendència a autoorganitzar-se en formes ordenades. Aquesta idea parteix dels conceptes d'ordre emergent i complexitat desenvolupats per Ilya Prigogine, però encarats, aquí, des d'un punt de vista més poètic que científic. La instal·lació **Biogènesi** consta d'imatges i so. La banda sonora fa un recorregut des del soroll fins a la música, del desordre a l'ordre. El punt de partida és el soroll blanc, la suma de totes les freqüències, un so proper al del mar que, poc a poc, es va convertint en una sèrie harmònica i, després, en música. Les vibracions, els moviments cíclics i les proporcions, és a dir els harmònics, són, de fet, fonamentals en qualsevol procés creatiu, estiguem parlant de música o de reaccions químiques entre àtoms i molècules.

Paral·lelament, la part visual mostra una composició feta a partir d'imatges de cristallitzacions de minerals que posen de relleu la tendència de l'anomenada "matèria inert" a adquirir formes estructurades i geomètriques. Aquestes imatges s'acompanyen d'altres d'organismes primitius que tenen també una estructura geomètrica evident, com, per exemple algunes esponges. Aquesta doble perspectiva, la de l'ordre en la matèria morta i la de l'ordre en la matèria viva vol posar l'atenció precisament en el buit entre totes dues, el pas, o els passos, que condueixen de l'un a l'altre i que són encara una incògnita.

/ Gerard Gil, 2009

- Evru Vlod -

Caixes de llum - imatge digital daunt dratrans. 2009 | www.evru.org

Possibles teories d'allò (im)possible: Misteriosa descoberta a l'estudi d'Evrú

A l'Evrú Cave s'han descobert unes imatges que provarien sense cap mena de dubte que una altra forma de vida, fora del nostre planeta, no només seria possible sinó que és del tot real.

Dels flaixos de llums estroboscòpiques han sorgit les figures d'uns éssers que semblarien confirmar les teories que sostenen que hi ha vida més enllà del nostre planeta i, fins i tot, que podrien corroborar conceptes com el de panspèrmia, és a dir, el fet que l'origen de la vida en el nostre planeta s'hagués iniciat a l'espai i que el contacte o el xoc d'algun meteorit, d'algun cometa o la possible visita de vida extraterrestre fos el germen de l'origen de la vida a la Terra.

De moment tenim tres imatges d'aquests éssers que ens ha pogut facilitar Evru, l'artista que des de fa anys transita entre el món que

coneixem i un altre que ell anomena *Evrugo*.

Crítics i especialistes en art sempre havien definit Evrugo com un estat mental, com un espai imaginari en la ment del seu creador, però la troballa d'aquestes imatges donaria la raó a l'artista que sempre havia expressat que no es tractava d'un món imaginari, sinó real.

Totes les dades que tenim, l'aparença d'aquests estranys éssers, el missatge que li han transmès a Evru en un llenguatge que tots dos coneixen, l'asura, i el fet que hagin escollit l'artista com a intermediari entre ells i els habitants de la Terra, sembla corroborar que el seu origen sigui *Evrugui*.

Segons la mística científica més recent, a l'inici del temps només hi havia foscor, una nit obscura de cel negre. Diverses hipòtesis sostenen que passat un o mil dies (les xifres no són clares) aparegué la llum en petits intervals, un parpelleig constant que detenía

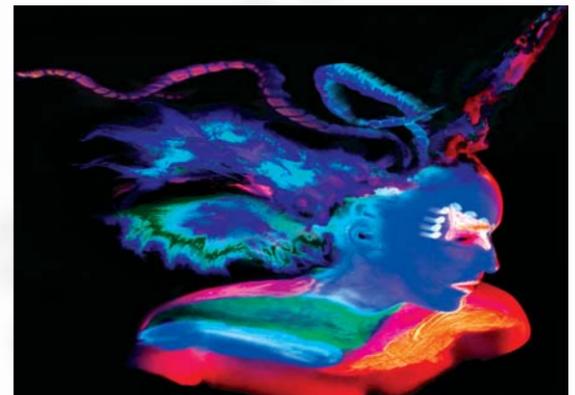
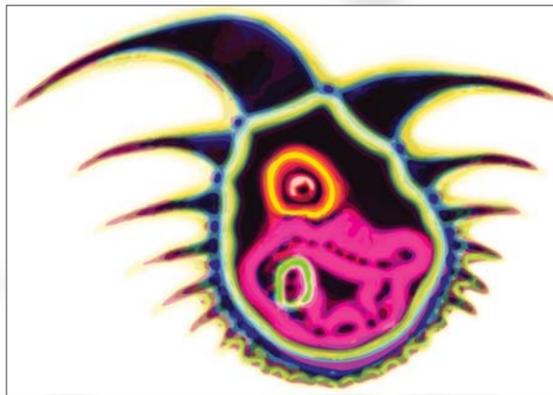
el moviment com si un munt d'instantànies s'anessin succeint. Un o mil dies després es descobrí la presència d'un munt de llavors que solcaven l'espai i algunes d'aquestes llavors germinaren al nostre planeta, mentre que d'altres donaren vida a Evrugo.

Encara no sabem quines són les coordenades d'espai i temps d'Evrugo. De fet, alguns científics sostenen la possibilitat que sigui una realitat que convisqui amb nosaltres, però en temps i espais paral·lels.

Mentre Evru ha transcrit el missatge que un d'ells li ha donat, continuem sense saber si es tracta d'un text de presentació, una petició o una amenaça.

*Vlisuve ots dru enost
Isdra LexSune oc LienEsar vlod
Ut darid nevist*

/ Sílvia Muñoz d'Imbert

- Joanna Hoffmann Secret Life -

Instal·lació de Vídeo Monocanal. 2008 | <http://free.art.pl/hoffmann/gb.htm>

L'obra *Secret Life* fa referència al misteri de la vida on conflueixen aspectes micro i macro de l'Univers que coneixem. Aquestes dues escales són inabastables per a la percepció humana. Tanmateix, aquestes dimensions s'expressen en l'activitat i les experiències del nostre entorn quotidià, reflectint-se en el mirall dels nostres somnis i ambicions.

Tot va començar ara fa tres anys a Calcuta. Va ser el meu primer viatge a l'Àsia, a l'Índia, a l'Est. Aquesta experiència va suposar un gran impacte per la meua percepció de la vida: la seva fragilitat i, alhora, la seva increïble força i persistència. L'any següent vaig tornar a l'Índia, aquest cop al *International Center*

for Genetic Engineering and Biotechnology (ICGEB) a Delhi, qüestionant-me la definició contemporània de vida; el seu significat i la seva comprensió.

La classificació aristotèlica tradicional de la vida, descrita en termes d'excreció, reproducció, creixement i irritabilitat (als quals jo estava acostumada) van resultar ser invàlids perquè "la matèria animada, la matèria en forma d'organisme viu, no és la base de la vida. És tan sols un dels seus efectes, la base de la vida és molecular". De fet, únicament l'ADN és el que dona vida a la resta dels organismes (incloent-nos nosaltres mateixos), que són simplement un hàbitat dels gens amplificat. Quelcom que connecta amb

l'entorn més immediat, però també amb el clima, les condicions de la terra i fins i tot l'espai còsmic: el nostre univers, prou vell com per produir àtoms que han donat vida a la matèria.

El més important és que un gen conté coneixement sobre el la seva posició i el seu rol, i genera l'entorn adequat per perpetuar l'existència d'aquest coneixement. Així, la vida consisteix en preservar i transmetre aquesta informació continguda en els gens. Val la pena afegir aquí que un gen/replicador per ell mateix no té cap propietat que el pugui distingir de la matèria inerta: la vida ha esdevingut quelcom plenament contextual.

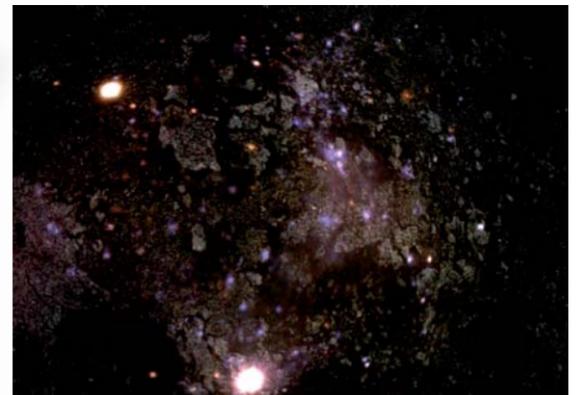
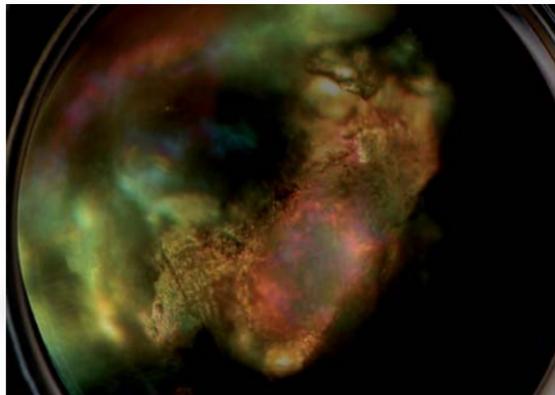
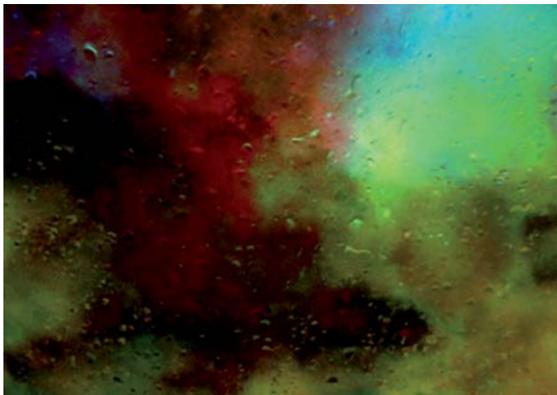
Nosaltres hem après que estem fets dels mateixos components que la resta de l'univers, a nivell atòmic som pràcticament immortals. També sabem que la vida a la Terra va començar a partir d'un únic esdeveniment que va ocórrer fa 3'8 bilions d'anys, i que la combinació de tres bilions de lletres ACGT en una cadena d'ADN és suficient per a crear un organisme complex com ho és l'ésser humà. Amb tot, continuem sense tenir una resposta per a la pregunta

"què és el que ens fa humans?".

Sembla que la principal característica que distingeix els éssers humans d'altres organismes sigui una consciència de l'existència molt desenvolupada. Aquesta consciència es pot resumir en tres qüestions centrals que ocupen la nostra ment des de sempre: "Qui som? Com hem arribat fins aquí? Cap a on anem?"

Cada època ha mirat de trobar respostes entre el paisatge intel·lectual del seu temps. De la mateixa manera, també ho fa la ciència contemporània, investigant sobre aquesta eterna recerca humanista. No obstant aquest esforç, l'abast del nostre coneixement està molt lluny de la comprensió de la realitat, per això activem facetes de la creativitat que ens ajudin a fer front a la complexitat del món de què formem part.

/ Joanna Hoffmann, 2009

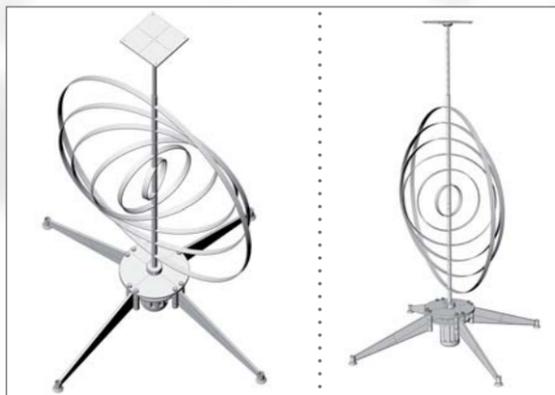

- Neuronoise The Particle -

IMI, Instal·lació Multimedia Interactiva. 2009 | www.neuronoise.org

Fa quatre milions d'anys la Terra era una bola incandescent amb una superfície coberta d'una lleugera crosta, exposada contínuament a la freqüent pluja de meteorits que en aquell moment poblaven el sistema solar. En aquell estat primigeni i caòtic es trobaven tots els elements necessaris per a l'aparició de la vida. La incidència de l'energia del sol i la combustió interna del planeta mantenien un estat constant de reaccions químiques on la combinació entre partícules va confluir en la composició de molècules cada cop més complexes. En aquest procés aleatori de recombinació constant en tot el planeta, les molècules inestables eren destruïdes amb rapidesa, mentre d'altres s'estabilitzaven per perdurar en el temps. Les més simples s'inserien en nous experiments, un darrera l'altre, dia darrera dia, any darrera any, mil·lenni darrera mil·lenni. Per molt complexes que arribaven a ésser les molècules seguien sent inertes, van haver de passar cents de milions d'anys d'experiments per que l'atzar produís una molècula capaç d'autoreplicar-se, moment determinant en l'origen de la vida.

The Particle explora aquests processos de creació i destrucció on intervé l'atzar en confluència amb estímuls externs, provocats pels visitants de la instal·lació. La interacció entre la peça i l'entorn genera l'aparició de nous comportaments i formes, complexes o simples, que perduren o es destrueixen en el

temps. **The Particle** és una estructura cinètica que mitjançant sis esferes en moviment experimenta amb el color, el so i la forma. Al voltant de l'objecte es defineix un sistema de so envoltant que reacciona i forma un tot amb el moviment i la llum. El gir continu, la velocitat i la llum creen efectes visuals que defineixen l'estructura espacial de l'objecte, en correlació a les dades que li

proporciona un sistema de sensors de moviment que analitza el comportament dels individus en l'espai expositiu. La forma lluminosa emergeix dels moviments de cada un dels sis anells quan es dona un canvi en les condicions externes i també per mutacions a l'atzar.

The Particle reacciona generant formes i esdeveniments que modulen el so i l'espai, canviant contínuament l'atmosfera y la percepció de la mateixa. El disseny del mecanisme de regulació de la instal·lació computa de manera atzarosa la presa de decisions, així els nous models van emergint dels anteriors de manera natural. La vibració del so, el color o els patrons visuals evolucionen cap al caos o l'ordre d'acord amb els algorismes evolutius escrits en el *software* que la governen. Les estructures generades en aquest procés no poden ser anticipades i evolucionen a través de contínues interaccions amb l'entorn de manera anàloga a com les molècules simples van evolucionar en molècules complexes fins a ser capaces d'autoreplicar-se. **The Particle** és, al mateix temps, una experiència sensorial i cinètica i un organisme amb la seva pròpia ressonància interna.

- Neuronoise Mitosis -

Live A/V (Directe Audiovisual). 2009 | www.neuronoise.org

Mitosis proposa una analogia abstracta d'un viatge a l'interior d'aquesta cosa quotidiana, elemental i primigènia: l'origen de la vida. Manejant energia penetrem en l'interior de fluxos orgànics i elèctrics, a la recerca de les primeres formacions de vida, suggerint al mateix temps una immersió en l'espai estel·lar, a través de constel·lacions, vers les inabastables i expansives fronteres de l'univers. Ens movem en un entorn cibernètic autònom, amb les seves lleis específiques i la seva pròpia biologia i ecologia. Una diferència clara distingeix aquest entorn del món físic, el material recollit i processat són unitats homogènies: bits d'informació, transformats en so, llum i projeccions fractals; mentre que en un sistema "viu" l'energia es mou i conviu amb la matèria.

Mitosis és un espectacle audiovisual i escènic que explora els conceptes i els mitjans relacionats amb la creació audiovisual interactiva. És un projecte multi-disciplinar on conflueixen ciència i art per a ésser fusionats en un tot homogeni. Físicament l'obra està constituïda per sistemes

interactius i instruments d'interpretació musical no convencionals, dissenyats i desenvolupats per al projecte i vinculats a la creació de so, imatge i llum a temps real. Tal com si d'una orquestra audiovisual es tractés, els músics-*performers* executen passatges audiovisuals manipulant els instruments en un exercici d'interpretació i creació simultani.

Neuronoise

Neuronoise (Alejandro Posada y Carlos Martínez) és un equip d'investigació dedicat a l'art i els nous mitjans digitals, que treballa en el desenvolupament de tecnologies interactives pròpies. Produeixen peces musicals, imatge i so experimental, instal·lacions, espectacles audiovisuals, *workshops* i desenvolupament de *software* i *hardware* destinats a aquests contextos.

- Casey Reas Network B -

Software, tamanyos variables. 2009 | <http://reas.com>

Escriure programari és la base per a les meves exploracions visuals. En els últims cinc anys, he estat pensant en el programari d'una manera més general, entenent-lo en termes de processos i sistemes més que en termes de computadores i llenguatges de programació. Els meus sistemes proporcionen un vast camp de possibilitats, on podem navegar pels espais que a dins seu s'hi generen. Aquests treballs es troben en un flux constant, les relacions entre els elements estan en perpetu canvi, sense instal·lar-se mai a l'estasi. Com més avança el treball millor s'explica el sistema, però sense arribar mai a esgotar-ne les variacions. L'estructura no està imposada ni predefinida, a través de

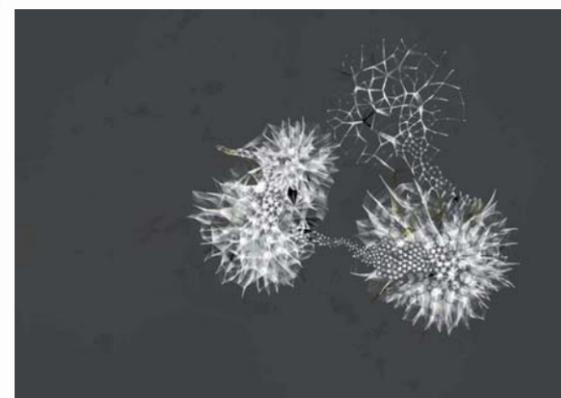
l'intercanvi continu d'informació emergeixen, un i altre cop, formes inesperades. Mitjançant l'intervenció directa en el programari i canviant l'ambient lògic en què opera, apareix un nou comportament i s'obren noves possibilitats per a l'evolució de l'obra.

Network B és un món contingut en si mateix. De la mateixa manera que a la nostra realitat física, **Network B** segueix unes regles que defineixen la manera en què els elements interactuen. Aquestes regles determinen les estructures possibles que poden originar-se i desenvolupar-se. A diferència del nostre món, **Network B** és un micromón amb un petit nombre de regles simples. Vida i mort no tenen sentit, només la creació i destrucció de dades en tenen. Les estructures visuals, complexes i dinàmiques, es generen mitjançant les interaccions dels mecanismes que es mouen i responen sense sentir.

/ C.E.B. Reas. Octubre 2009

Aquests sistemes són la base de la meua producció en format impressions, animació, instal·lació o performance. Treballar amb impressions em permet mostrar la densitat dels meus processos i proporcionar una imatge precisa de l'estat del sistema en un moment determinat del temps. Treballo amb animació precisament per coreografiar tot el desenvolupament del procés. Creo instal·lacions per explorar el potencial de relacionar els meus processos amb el cos humà i espais arquitectònics. Construeixo interfícies i objectes que permeten a la gent participar directament amb el programari, a fi de comprendre la relació entre els seus elements. Gràcies a aquestes diferents perspectives es facilita una comprensió més completa del sistema emergent.

Gerard Gil
Casey Reas
Joanna Hoffmann
Neuronoise
EVRU

Espai d'Arts Visuals d'Amposta (EAV)
del 7 de novembre al 8 de desembre

Museu del Montsià
C/ Gran Capità n° 34
Telf. 977 70 29 54

Horaris de visita:
Feiners, d'11 a 14 h i de 17 a 20 h
Diumenges i festius, d'11 a 14 h
Dilluns, tancat

www.amposta.es/strobe

ORGANITZA

PATROCINA

COL·LABORA

